

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-1 У 360/15
14.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Ћирковић Владана из Чачка, Светозара Марковића бр. 28, кога заступа Чукић С. Дејан, адвокат из Чачка, Хајдук Вељкова бр. 14, поднетој против Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац, ради поништаја решења, број: 400-433-08-01234/2014-I4001 од 25.11.2014. године, сада Министарство финансија Републике Србије - Пореска управа, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Крагујевац, у предмету принудне наплате пореске обавезе, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе, Филијале Чачак, број: 034-433-09-04821/2014-I4A05 од 29.08.2014. године. Наведеним првостепеним решењем, ставом првим диспозитива, тужиоцу је одређена принудна наплата по основу дугованог пореза доспелог за плаћање до 10.12.2013. године, која није плаћена у законском року и то пореза на приход од самосталне делатности, у укупном износу (са припадајућом каматом) од 526.299,47 динара, који је, ставом другим диспозитива, увећан за 5% , односно за износ од 26.314,97 динара, а из

дела његове зараде коју остварује из радног односа у “Техноград ЧА” д.о.о., са седиштем у Чачку, у висини од једне половине остварене зараде приликом сваке исплате зараде. Ставом другим диспозитива, наложено је исплатиоцу зараде да приликом сваке исплате тих прихода, почев од прве наредне исплате од дана пријема овог решења, па све до потпуне наплате пореза и споредних пореских давања, врши обуставу из зараде и уплату обустављеног износа уплати на прописани уплатни рачун јавних прихода, у износу и са позивом на број одобрења, означеним у ставу првом диспозитива. Ставом трећим диспозитива, одређено је да је исплатилац зараде дужан да поступа по налогу из става другог диспозитива и да је дужан да обавести надлежни порески орган о промени од утицаја на извршење ожалбеног решења, најкасније у року од пет дана од дана настанка промене, а ако исплатилац зараде не обустави и не уплати износ зараде, пореском обвезнику за ког се спроводи принудна наплата, Пореска управа ће извршити принудну наплату из новчаних средстава са рачуна исплатиоца у складу са одредбама чл. 95. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Ставом четвртим диспозитива, одређено је да трошкови принудне наплате падају на терет пореског обвезника, а ставом петим диспозитива, да се на дан почетка поступка принудне наплате увећава целокупни порески дуг који је предмет принудне наплате за 5% за именованог пореског обвезника из става првог диспозитива у укупном износу од 26.314,97 динара.

У тужби, поднетој овом суду 09.01.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да Пореска управа није на законит начин тужиоцу доставила решење којим му је утврђена пореска обавеза, због чега тужилац није био упознат са садржином наведеног решења, па није могао благовремено да измири пореску обавезу, што је имало за последицу зарачунавање законске камате у превисоком износу. Истиче да је за пореску обавезу сазнао добијањем опомене од стране првостепеног органа дана 12.12.2013. године, а решење којим му је утврђен коначан износ пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности примио је непосредно дана 14.10.2014. године. Указује да је целокупан износ главног дуга измирио закључно са 06.11.2014. године, те да би законска затезна камата требало да се обрачуна од 12.12.2013. године, односно од дана када је тужилац обавештен о постојању обавезе па до 06.11.2014. године, када је измирио последњу рату главног дуга. Даље наводи да нису тачни наводи туженог органа да се тужилац сагласио са утврђеном пореском обавезом потписивањем записника о стању неизмирених обавеза, јер се тужилац сагласио само са износом главног дуга, исказаног у колони 4 истог записника, не и са каматом. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе јер је предмет спора такав да

очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из образложења оспореног решења и стања у списима предмета произлази да је првостепени орган, увидом у књиговодствено стање тужиоца који се води у јединственом пореском књиговодству Пореске управе, утврдио да тужилац на дан 09.12.2013. године има неизмирене обавезе и то по основу пореза на приходе од самосталне делатности, на основу чега је издао опомену бр. 433-01-04412/2013-G4A05 од 10.12.2013. године, којом је тужиоцу као пореском обвезнику наложено да доспелу, а неизмирену пореску обавезу са стањем на дан 09.12.2013. године, уплати одмах, а најкасније у року од 5 дана од дана пријема опомене, која је тужиоцу достављена 12.12.2013. године. Даље је утврђено да је тужилац након протеча рока за плаћање дугованог пореза одређеног опоменом поднео захтев за одложено плаћање пореског дуга, који захтев је одбачен закључком првостепеног органа бр. 034-433-22-00024/2014-D4A05-1 од 27.01.2014. године и да је извршено усаглашавање стања дуга, о чему је сачињен записник о стању неизмирених пореских обавеза до 31.12.2013. године бр. 43312/23/2014 од 10.01.2014. године. Како тужилац по издатој опомени није извршио уплату доспеле, а неизмирене пореске обавезе и како је захтев за одлагање плаћања пореске обавезе одбачен закључком првостепеног органа од 27.01.2014. године, то је, по оцени суда, правилно тужени орган оценио да је основано првостепени орган ожалбено решење донео сагласно одредбама чл. 77, 84, 92. став 2. и 96а. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, бр. 80/02 ... 68/14).

Код наведеног, правилно је, по оцени суда, тужени орган одбио, као неосновану, жалбу тужиоца, налазећи да је у поступку на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно примењено материјално право, односно одредбе чл 77, 92. и 96а Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којим је прописан почетак поступка принудне наплате пореза, средства принудне наплате на којима се принудна наплата спроводи и поступак принудне наплате. За своју одлуку тужени орган је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата суд.

Суд је ценио наводе тужбе, који су садржани и у жалби, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспореног решења, јер је тужени орган наводе жалбе оценио у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10) и дао разлоге због којих их сматра неоснованим, које прихвата суд.

Суд је посебно ценио навод тужбе да Пореска управа није на законит начин тужиоцу доставила решења којима му је утврђена пореска обавеза, али је нашао да је исти неоснован. Ово стога што из списка предмета произлази да су тужиоцу

решење којима му се утврђује коначни износ пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности слата на адресе коју је тужилац означио у пореским пријавама приложеним списима предмета органа.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да закон није повређен на штету тужиоца, применом члана 40. ст 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредби чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 ... 55/14), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 14.02.2018. године, I-1 У 360/15

Записничар
Биљана Стојановић,с.р.

Председник већа - судија
Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО